

Fradista szemmel - Köszönjük Ricardo!

2013 december 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Vasárnap este kürtölte világgá az információs szupersztráda a megdöbben?, de ugyanakkor már rég óta a levegőben lógó döntés?! szóló hírt: a Ferencváros szerződést bontott Ricardo Monizzal, a csapat holland trénerével.

A szombat esti Pécs elleni hazai vereség volt a végső pont az i-n, az utolsó csepp abban a bizonyos pohárban.

Pedig milyen szépen indult minden...

Jött egy nagyon szimpatikus, megnyerő külsejű és kifinomult modorú fiatalos edző, aki dinamizmusával, győzni akarásával, őszinteségével és a futball iránti alázatával nagyon hamar, az egyébként módfelett válogatós *Fraditábor* kedvence lett.

- Ricardo! Ricardo! – szólt a rigmus még a vesztes(!) találkozók után is.

Vajon mi volt a titka a göndör hajú holland trénernek?

Más csapatoknál még a győzelmeik, sőt a bajnoki cím elhódítása után is kifütyülik az edzőket, a világ egyik legkeményebb szurkolótáborának tartott Fradisták, pedig egy csapásra megszelídültek és szinte Moniz tenyeréből estek.

Bevallom én is a hatása alá kerültem Ricardónak. Utoljára *Nyilasi Tiborért* rajongtam ilyen őszinte odaadással, mint most a hollandért.

Ez a szinte megmagyarázhatatlan rajongás a szurkolók és Moniz között kétoldalú volt. Ricardo is beleszeretett a Fradiba, a Fradizmusba, a Fradi misztikus aurájába. Úgy mond beteljesült, *mindent felperzselő szerelem* volt az igazi *titok*, de talán ez vezetett végül a szakításhoz is.

A mindig hatalmas hűfokon égő tréner a *holland iskolát* próbálta meghonosítani a Fradinál, kiegészítve a saját hitvallásával, az általa „*extrém támadójáték*”-nak nevezett stílussal.

Valljuk be ezt szereti a közönség! Számos alkalommal 6-7, olykor 8-9(!) játékos is rohamozta az ellenfél kapuját. Ez úgy nézett ki kívülről, hogy a Fradi szinte valamennyi ellenfelét a saját tizenhatosára szorította vissza. Ezt látva és tapasztalva tőzbe, lázba jöttek a szurkolók!

A csapat azonban csak a tavalyi szezonban mutatta igazán ezt az ellentmondást nem tűrő támadójátékot, az idei bajnokságban már legtöbbször adós maradt, még a győzelmeink sem voltak elsősorú erejűek (kivéve a Dózsa elleni 3:1 és a diósgyőri 4:1).

Gyenge volt a játék ezt be kell vallani, annak ellenére, hogy nyáron akire Moniz rámutatott azt a vezetők leigazolták. Az ellenfelek kiismerték a játékunkat, elég volt szorosan, keményen, számos esetben szabálytanul védekezniük és abból indítani gyors ellencsapásokat a fellazult védelmünkkel szemben és máris vezetéshez jutottak, mi pedig rendszerint futhattunk az eredmény után.

Azt kell, hogy mondjam a bajnokság elején még jöttek is az eredmények, még ha nem is szép játékkal. A Dózsa elleni szeptemberi derbi volt Moniz nálunk töltött időszakának a csúcsa! Nagyszerű játék, padlóra küldött rivális, 22 ezer néző, frenetikus hangulat és akkor még második hely a bajnokságban.

....

Ekkor történt azonban *Akeem Adams* szörnyű tragédiája, amely, mint amikor a hű hatására összeugrik a filmtekerics, úgy omlott össze minden, amit Moniz eddig felépített.

Adams személyes tragédiája az egész Ferencváros és Moniz tragédiájává vált. A csupaszív, lelkiismeretes tréner nem tudta túltenni magát a fiatal játékosának szívinfarktusan és kényszerű lábamputációján. Ez rányomta a bélyegét a csapat további szereplésére.

Sorba jöttek a vereségek (PAFC, Honvéd, Haladás, Pécs) és a fájó döntetlenek (Mezőkövesd, Kaposvár, Paks).

A játék pedig egyre inkább, mérkőzésről mérkőzésre kilátástalanabb képet öltött. Már nyomokban sem lehetett felfedezni benne azt az ellentmondást nem tiszta, magabiztosságot, mint a tragédia előtt. A Ferencváros teljesen Moniz képére volt alakítva, amilyen hangulata volt Ricardonak, úgy játszott a csapat is.

A gyenge szereplésnek nyilván valóan meg vannak az okai, de csak találgatni tudunk, a teljes igazságot sajnos soha sem fogjuk megtudni.

A tény: nyolc mérkőzésen mindössze 6 pontot szereztünk a megszerezhető 24-ből!

Ez nagyon-nagyon kevés!

Az eszem azt mondja a váltás elkerülhetetlenné vált, a szívem azonban sajnálja Monizt és nagyon fáj.

Vasárnap este meghaltam egy kicsit.

Nem csupán az edzőket veszítettük el, hanem azt a reményt is, amit Ricardo ébresztett fel bennünk Fradistákban!

Az őszi szezonunknak vége, a kupából is búcsúztunk. Kezdetünk mindent a 2014-es esztendőben.

Nagyon szomorú és elkeseredett vagyok, de bízunk kell a jövőben, mert ha sikerül magunkba szívni, a lelkünkbe építeni, részünké tenni azt a labdarúgás iránti feltétlen szeretetet és alázatot, amit Ricardo Moniz képviselt, akkor nincs semmi veszve.

„Ha becsukódik, egy ajtó az azt jelenti, hogy valahol kinyitottak egy ablakot”

Hajrá Fradi!

Csépányi Balázs

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló

